

har saaledes spurgt om, hvad der i Lovforslagets § 20 forstaas ved „Bygherre“. Derved forstaas naturligvis den, for hvis Regning det paagældende Byggearbejde bliver udført. Han er den, der har Ansvaret for, at Bygningen bliver indrettet i Overensstemmelse med Lovens Fordringer, undtagen i det Tilfælde, at han overdrager Ansvaret til en eller flere Haandværkere; saa blive de nemlig ansvarlige, medmindre han udtrykkelig befaler dem at afvige fra Loven, idet Ansvaret i saa Fald falder tilbage paa ham. Det er for øvrigt den Regel, der gælder i den nuværende Brandpolitilov, og den anser jeg for at være rigtig. — Der er rettet Spørgsmaal til mig om, hvad der skal forstaas ved en Kamin. Jeg har før troet, at jeg vidste det, og jeg har altid ment, at en Kamin var en Ovn af Porcellæn, Fajance eller andet Lermateriale. Nu er det imidlertid blevet oplyst her, at man paa Landet ved „Kamin“ forstaar en lukket Skorsten. Det har jeg aldrig hørt før og har heller ikke troet og tror fremdeles ikke, at der i Lovforslaget sigtes til noget saadant. Som sagt, jeg erkender min Uvidenhed paa dette Omraade. Jeg har aldrig før hørt denne Betegnelse af en lukket Skorsten. Jeg har forstaaet Lovforslaget ved dets Affattelse og forstaar det stadig væk paa den Maade, at naar der tales om Kaminer, saa sigtes der dermed til Ovne forfærdigede af et eller andet Lermateriale.

Der blev af det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (P. Madsen) spurgt om, i hvilket Forhold Landkommunallovens § 18 staar til Bestemmelsen i dette Lovforslags § 36 om, at der med Hensyn til visse Udgifter kan finde særlig Ligning Sted paa en Brandfogedkreds, som kun udgør en Del af en Kommune. Ja, det er der ikke nogen Tvivl om. Disse to Lovbestemmelser kunne ikke forenes med hinanden, saa at hvis Bestemmelserne i dette Lovforslag blive vedtagne — hvilket jeg tror de gøre — er derved sket en Forandring i Landkommunallovens § 18. Nu er der det mærkelige ved det, at de Bestemmelser derom — i alt Fald en Del af dem — ere saadanne, som allerede fandtes i Loven af 2. Marts 1861, og saaledes som Bestemmelserne den Gang vare, maatte det vel nærmest siges, at disse Bestemmelser ved Landkommunallovens § 18 bleve forandrede, fordi Landkommunalloven er den yngre Lov. Men hvis man nu vedtager dem uforandrede i den samme Affattelse, men i et nyt Lovforslag, er det klart, at saa vendes Forholdet lige om,

saa bliver det Landkommunallovens § 18, der maa undergaa en Forandring som den ældre Lov, der bliver forandret ved den yngre. Landkommunalloven er jo en ganske almindelig Lov, der ligesom alle andre blive forandrede hver Gang, der er kommet en ny Lov ud, som har afvigende Bestemmelser derfra.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg efter den Forhandling, der har fundet Sted, har det bedste Haab om, at der ved en nærmere Forhandling mellem det eventuelle Udvalg og det høje Ting og mig skal komme en god Brandpolitilov ud af det foreliggende Lovforslag, idet jeg, som sagt, paa alle Punkter, hvor det kan gøres uden at formindske Brandsikkerheden og uden at lægge for store Byrder i det daglige Liv paa Befolkningen, er rede til en imødekommende Forhandling med det høje Ting. Saaledes som jeg har forstaaet denne Forhandling i det hele, synes jeg, at jeg næsten kan sige, at det, der er os imellem, i Grunden kun er Tændstikker. — Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) udtalte den Tanke, at man i denne Lov burde forbyde Folk at anbringe Tændstikker, hvor Børn let kunde faa fat i dem, og burde sætte Mulkt for Overtrædelse af denne Bestemmelse. Jeg tror, at det er en Tanke, der i og for sig ligger meget nær, men naar man gaar dybere ind i den, synes det mig, at man netop gennem et saadant Tillæg til Lovforslaget vil lægge en overordentlig pinefuld Byrde paa Befolkningen. Thi hvad vil det sige? Ja, det vil f. Eks. sige, at man ikke vil have Lov til at lade Tændstikker ligge åbent paa et Bord. Man havde da ikke Lov til at lægge sin Tændstikæske fra sig paa et Bord, man skulde altid have den saa højt, at Børn ikke kunde komme til den — og Børn er sommetider slemme til at ville kravle til Vejrs, saa man skulde jo have dem meget højt op. Og hvis man ikke efterkom denne Bestemmelse, hvis man altsaa, som vi sikkert alle sammen have, havde sin Tændstikæske liggende paa Bordet, vilde man være ifalden en Mulkt. Enhver, der saa det, og som gav Anmeldelse derom til Øvrigheden, vilde kunne foranledige, at den paagældende blev tiltalt og idømt en Mulkt. Og Øvrigheden vilde ikke kunne sige: det betyder jo ikke noget, vi have jo alle sammen Tændstikæsker liggende paa vort Bord, der ligger een paa mit Bord — det vil Øvrigheden ikke kunne sige, eftersom der netop i dette Foraar er udsendt et Cirkulære fra Justitsministeriet om, at der skal